

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

tages Bestemmelse om bagefter, men Penge vil man altid kunne faa udleveret og derigennem faa sine Savn afhjulpet. Jeg vil gerne nævne, at de rejsende fra den forulykkede „Tyr“ ved Ankomsten til Korsør blev gratis bospist paa Statsbanernes Bekostning.

Det ærede Medlem og flere andre ærede Medlemmer, baade det ærede Medlem Hr. Korsgaard og det ærede Medlem Hr. Steen, var inde paa Spørgsmaalet om Flyvebefordring og omtalte navnlig en Flyvning: Korsør—Nyborg. Hidtil har vi jo ikke kunnet skaffe andre Flyvemaskiner til Brug af væsentlig Betydning end dem, der var nødvendige til Postbefordringen — og Posten maa jo frem. Det er blevet bragt paa Tale at tage Luftfartøjerne i Brug til Befordring over Store Bælt, men det er jo givet, at det, man først maatte sørge for, var vel egnede Landingspladser. I tidligere Aar har det Spørgsmaal ogsaa været fremme, og da blev der etableret Flyvelejrre henholdsvis ved Kalundborg, fordi der almindelig blev fløjet Kalundborg—Samsø—Fyn, og en Flyvelejr paa Knudshoved. Derfor var det naturligt, at man straks rettede Tanken mod Korsør og Knudshoved som de Steder, hvor der kunde være Plads til saadanne Lejre, og det første Skridt, der blev gjort, var da ogsaa, at Flyverkorpsset foretog Rekognosceringer paa de to Pladser Korsør og Knudshoved. Foruden at selve Flyverkorpsset ønskede Rekognosceringer foretaget, forinden de begyndte Flyvningen, ønskede ogsaa Luftfartsselskabet det. Men Rekognosceringerne gav det Resultat, at Marslev Flyveplads kunde anbefales, saaledes at Flyvningen kunde foregaa mellem Marslev og København. Udlægningen af en Lejr ved Korsør vilde under alle Forhold blive en ret vidtløftig Historie. Det vilde ogsaa være umuligt at have de fornødne Værkstedssindretninger til Stede der, som jo maatte være ret omfattende, naar det skulde dreje sig om en ret regelmæssig Fart i længere Tid, og af rent flyvermæssige Grunde blev det af sagkyndige Folk gjort gældende, at det vilde være heldigst at beholde Flyvningen her i København. Ikke mindst trafikale Grunde bevirker, at man for Postens Vedkommende maa foretrække den direkte Forbindelse mellem København og Odense. Det er der, de store Masser af Post kommer, uden at man skal til at skifte om. Saaledes som Flyvervæsenet har virket, har det hovedsageligt og væsentligt været med Postbefordring for Øje; Personbefordring har der kun været, naar der var Plads til at tage

den med, og heldigvis har man hjulpet adskillige, som har faaet Adgang til at følge med.

Den ærede Forespørger resumerede, at der maatte gives ordentlig Besked her i København om, hvorvidt der afsendes Færger eller ej. Ja, der gives sikkert al den Besked, der kan gives. Men naar Forholdene skifter, somme Tider fra Time til Time, kan den Besked, der gives, ikke altid være rigtig, og somme Tider er det umuligt at give nogen Besked, thi Ansvaret derfor kan jo blive for stort. Den ærede Forespørger sagde ogsaa, at man skal fordele Passagererne saadan paa Skibene, at de alle sammen kan faa Siddeplads og være i Ly. Fra Statsbanernes Side er der netop givet Instruction i saa Henseende; og, som jeg sagde i Gaar: har det ikke fundet Sted, maa det ligge i, at det har været vanskeligt at holde Publikum tilbage.

Saa sagde den ærede Forespørger, at man maatte sende Hjælp, naar Hjælpen var nødvendig. Ja, det er ret givet, hvis man kan sende Hjælp; men det maa være Betingelsen, at man skal have det fornødne Materiel til Raadighed. Og det er netop det, der ikke har været Tilfældet. Da denne Vinter er blevet saa haard og saa lang, som den er, har man ikke haft de nødvendige Hjælpemidler; men jeg maa dog hævde, at man denne Vinter baade for Statsbanernes og for Handelsministeriets Vedkommende har staaet bedre i Aar end i nogen anden tidligere Vinter. I 1922 havde man ikke „Isbjørn“ til Hjælp, i 1923—24 havde man „Isbjørn“, men ikke „Lillebjørn“, og nu i Aar har vi „Korsør“ til Hjælp, som er den kraftigste Færge, Statsbanerne ejer. Hjælp blev sendt, saa snart man var klar over, at Statsbanerne ikke selv kunde magte at sende Hjælp til „Tyr“, som laa ude under Sprogø; men det mentes jo en Tid, at de selv kunde klare det gennem. Den ærede Forespørger ved jo ogsaa, at den Søndag, han telegraferede til mig, blev der sendt Hjælp, idet Isbryderen „Mjølner“ blev sendt derud. At den ikke kunde mase sig gennem, er en anden Side af Sagen. Men saa snart det viste sig, at det ikke var muligt, at den kunde komme igennem, og der kom Telegram om yderligere Hjælp, blev „Lillebjørn“ sendt af Sted til Trods for, at det ikke var Statsbanernes Fartøj. Jeg mente at kunne forsvare det med, at nu var „Sampo“ kommet i Virksomhed til Hjælp til Landets Forsyning med nødvendige Varer o. s. v. Derfor gav jeg Besked om, at nu maatte den gaa ned og søge at komme til Hjælp.